

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ πέμπτον ἡριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁγδοὴ Νοεμβρίου καὶ εἰκοστὴ
καὶ ἀνὸρθωσις ὁργᾶ χειροπιαστή.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιά καὶ ἑννακόσα,
νέα πλάσις στὰ νέφη πετώσα.

Ἐνενηντα καὶ χίλια καὶ ἑνέα,
νομοσχέδια ἔβγαζουने νέα.

Περὶ περισσευμάτων καὶ τόσων ζητημάτων.

Φ. Χειμῶν ἐνέσκηψε δεινός,
μέσ' στὰς Εὐρώπας χιόνι,
καὶ ἥλιος ἐδῶ χειμερινός
ὥς εἶδος καλοκαιρινός
τὰ μάτια μας θαμβώνει.

Ἄλλοι τυφῶνες δυνατοὶ
καὶ χαλασμός Κυρίου,
καὶ ἐδῶ δεσπόζει καὶ κρατεῖ
μία λιπαράδα ζηλευτὴ
λήγοντος Νοεμβρίου.

Σκότους ἄλλοι περισσεύματα καὶ ἐδῶ φωτὸς ἀπλέτου...
τίς χαίρει γῆ τοῦ Περικλῆ καὶ σοῦ τοῦ Περικλέτου.
Σὺ προσπαθεῖς νὰ πᾶς ἔμπρός,
ὅμως ὁ Φοῖβος ὁ λαμπρὸς
φλογίζει τὸ κεφάλι σου, τὴν ραχοκοκαλιά σου,
καὶ σταματᾷ τὸ βῆμα σου, καὶ κόβει τὴν δουλειά σου.

Τάλλα μας περισσεύματα
θαρρῶ πῶς εἶναι ψεύματα,
τοῦ φωτὸς ποτὲ δὲν εἶναι χλεύη,
καὶ ἀληθινὸν καὶ αἰώνιον
ἐστὶν τόπον τὸν δαιμόνιον
κρατεῖ καὶ βασιλεύει.

Ἄν εἴμπορούσαμε μ' αὐτὸ νὰ δράσωμεν καὶ μόνον
καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον,
ἂν εἴμπορούσαμε μ' αὐτὸ νὰ δρῶμεν, κακομοίρη,
καὶ ὅχι μὲ τὸν ἀργύρη,
τί λεγέωμες στρατιῶν στὴν γῆν τοῦ Παρθενῶνος,
τί ντρέτηνται μεγαλύτερα καὶ ἀπὸ τῆς Ἀλβινός.

Ἄν τοῦτο τὸ περισσεύμα τοῦ φλέγοντος ἡλίου
μποροῦσε νὰ γενῇ παρὰς,
ὁ τόπος μας ὁ φουκαριᾶς
θαῖτρε με τὰ τέσσερα σὲ στίβον μεγαλείου.

Τότε δὲν θάχαμε καὶ ἡμεῖς δεινὰς ἐπαναστάσεις,
καὶ φόρους δὲν θά' γύρευε καὶ ἐκεῖνος ὁ Θανάσης

ἐξ ἀπορίας περισσῆς ἀπὸρων ἀπορούντων
πῶς δὲν ἀκούει τὴν βοὴν ἐντέρων γουργουρούντων.

Τότε δὲν θὰ κορώναμε
γὰ τέλη καὶ δασμούς,
μήτε θὰ καταστρώναμε
Προϋπολογισμούς.

Θὰ πανηγυρίζεις φαιδρὸς
ἐστὼν θησαυρῶν τὸν τόπον,
καὶ μήτ' ἐπώδυνος ἰδρῶς
θὰ σταλάζ' ἐκ μετώπων
ἐπιφανῶν ἀνθρώπων.

Τότε καὶ τὸ Βασίλειον τοῦ καθενὸς καλοῦ
δὲν θὰ χρωστοῦσε κάλπικο λεφτὸ στὴν Μιχαλοῦ,
τότε μεγάλη θάχαμε γαλήνη καὶ ἡσυχία
χωρὶς κανέν' ἀγῶνα,
καὶ θαῖτρε καὶ στὸ Ζάππειο καὶ στὴ Δενδροστοιχία
νὰ βλέπης καμμιὰ μπόνα.

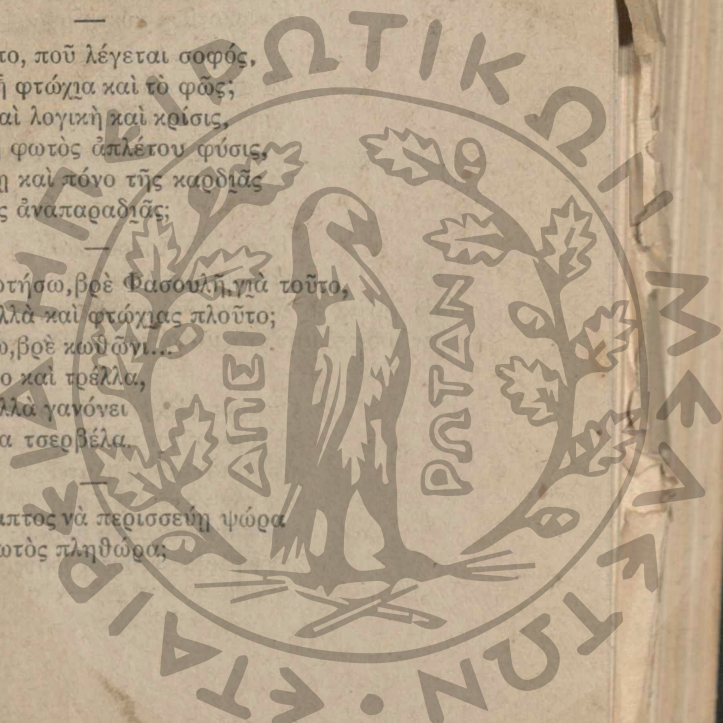
Ποῖον περισσεύμα φωτὸς σὲ τοῦτο τὸ ρημάδι,
μὰ καὶ πενίας τόσης,
ὅπου σὲ κάνει καὶ τὸ φῶς νὰ τὸ θαρρῆς σκοτάδι
καὶ νὰ σοῦ φεύγ' ἡ γνώσις.

Μέσα σ' αὐτὸν τὸν τόπο, ποῦ λέγεται σοφός,
γιατὶ νὰ περισσεύουν ἡ φτώχεια καὶ τὸ φῶς;
Ἐδῶ, ποῦ βασιλεύει καὶ λογικὴ καὶ κρίσις,
γιατὶ νὰ μᾶς φαιδρύνῃ φωτὸς ἀπλέτου φύσις,
καὶ λύπη νὰ μᾶς φέρνῃ καὶ πόνο τῆς καρδίας
τὸ κρύο τὸ σκοτάδι τῆς ἀναπαραδιάς;

Π.—Κι ἐγὼ θὰ σ' ἐρωτήσω, βρε Φασουλῆ, γὰρ τοῦτο,
πῶς ἔχομε λιπαράδας, ἀλλὰ καὶ φτώχειας πλοῦτο;

Φ.—
Δὲν ξέρω, βρε κοῦδῶνι...
μυστήριον καὶ τρέλλα,
ὅπου πολλὰ γανώνει
πολύξερα τσερβέλα.

Μὴν εἶναι νόμος ἄγραφτος νὰ περισσεύῃ ψώρα
ὅπου φωτὸς πληθύνει.

ἢ μὴ σὲ κἀνὴ τάχατε τὸ φῶς αὐτὸ τὸ πλούσιον
νὰ θέλῃς ἔτσι χάρισμα νὰ τρῶς τὸν ἐπιούσιον,
καὶ σ' ἀναγκάζει ν' ἀδρανῆς καὶ νάσαι Ποσειδῶν,
καὶ μόνο γιὰ τὸ Κεντρικὸ τὰ πόδια σου νὰ σέρνῃς.

Π.— Θλίψις καὶ σήμερα πολλή...
ὁ Φοῖβος ἀκτινοβολεῖ,
κι' ἐμεῖς, ξυλένῃα κάρῃ,
δὲν ἔχομε δεκάρα.

Ἡ πλάσις γύρω μας φαιδρά,
φωτοπερι χυμένη,
κι' ἐν τούτοις ὁ Θανάσης δρᾷ
καὶ σφίγγεται κι' ἀσθμαίνει.

Ὁ Φοῖβος ἀκτινοβολεῖ
καὶ γιὰ χαράτι προσκαλεῖ
κάθε σοφὸν κεφάλι.

Πλὴν ὁ Θανάσης ἀνιᾷ
καὶ σκέπτεται κι' ἀγωνιᾷ
μὲ νούμερα μεγάλα.

Παντοῦ περίσσευμα φωτός,
κι' ἐν τούτοις ὁ φωστήρ αὐτὸς
δὸς του καὶ ταλανίζεται
καὶ ρέβει κι' ἀγωνίζεται
γιὰ περισσεύματ' ἀριθμῶν,
ὅπου χαλοῦνε τὸν ρυθμὸν
κάθε φρονίμου κεφαλῆς
καὶ μέσα κι' ἔξω τῆς Βουλῆς.

Ἐγὼ σὲ τὸν ἥλιο ψήνομαι καὶ μὲ τὸ φῶς του χάσκω,
κι' ἐκεῖνος βασανίζεται πῶς νὰ μὴν κἀνὴ φάσκο.
Ἐγὼ γιὰ μόνῃ συντροφιά τῶν ἀριθμῶν τὴν πληθεῖ,
καὶ βάλθηκε περισσεύμα πραγματικῶν νὰ δεῖξῃ
ἡλίου φαεινότερον σ' τοὺς κερηναίους ὄλους,
ὅπου τὸν ἥλιο βλέποντας ζῆτοῦν στρατοὺς καὶ στόλους.

Φ.— Τούτος μάρτυς ἀληθῆς
μέσα σὲ φωτὸς αἰθέρα...
τούτον ἀριθμῶν πληθὺς
τὸν σκοτίζει νύκτα μέρα.

Τούτου τὸν ἀγῶνα τίμα,
κι' ὅπως σύ, βρὲ Περικλέτο,
δὲν ἔμπορεῖς νὰ κἀνῃς οἶμα
δίχως νύχτης τσιγαρέτο.

Ἔτσι κι' ὁ Λοκρός, καλέ,
σὰν δὲν ἔχη ναργιλέ,
ὅσο γόνιμο κι' ἂν εἶναι τὸ γερό του τὸ κεφάλι,
δὲν ἔμπορεῖ μὴτ' ἔνα μόνο νομοσχέδιο νὰ βγάλῃ.

Οἱ στροὶ τοῦρχονται γενναῖοι,
τὸ μαρκοῦτσι τὸν ἐμπνέει,
τοῦτο τὸν οἱ στρηλατεῖ
καὶ τὸν κἀνει νὰ ζητῇ
καὶ ν' ἀνακαλύπτῃ πόρους
κι' εὐφορίας νέους φόρους.

Ναργιλὲς Ὑπουργικὸς, ὄντως δημιουργικὸς.

Φ.— Ψάλε, Περικλῆ κανάγα, ποῦ δὲν ἔχεις νοῦ κουκοῦτσι,
τοῦ Θανάση τὸ μαρκοῦτσι.
Ἐστὴς νυκτὸς τὴν μοναξιά,
ποῦ μὲ νούμερα τυρβάζει,
καθεμίᾳ ρουφιζιά
καὶ μὴ σκέπῃ κατεβάζει.

Ψάλε, Περικλῆ τρελλέ,
τοῦ Λοκροῦ τὸν ναργιλέ,
ποῦ καθόλου δὲν ἀργεῖ
κι' ἀληθῶς θαυματουργεῖ.

Εἶναι κάμποσα μαρκοῦτσια, ποῦ καπνίζουν μοναχά,
ὅμως εἶναι καὶ καμπόσα, ποῦ χροὺν χάρι περισσή,
ποῦ παρὰδες ξετροπύνουν μὲς σ' τὰ χρόνια τὰ πτωχά
καὶ θαρρεῖς πῶς εἶναι ῥάβδοι τοῦ μεγάλου Μωῦσῃ.

Τέτοιο μαρκοῦτσι θαυμαστὸ μοῦ φαίνεται κι' ἐκεῖνο
κι' ἐμπρός του γόνυ κλίνει.
Μ' αὐτό, ποῦ κἀνει γούρ γούρ, τὸ κράτος γουργουρίζει,
καὶ τῶν μεγάλων ἀριθμῶν τὴν Ἐρυθρὰν χωρίζει,
κι' ἀβρόχοις τὴν περνᾷ ποσὶ
καθὼς τὸν πάλαι Μωῦσῃ.

Ἄς ὑμνήσωμεν καὶ τοῦτο...
κἀνει κόσμο καὶ σαστίζει,
κι' ἀπ' ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν κνοῦτο
μέχρις αἵματος μαστίζει.

Ἐμπροστὰ του κλίνει γόνυ...
τοὺς Ἀτρεΐδας μαστιγώνει,
πλὴν ἀμείλικτον πατάσσει
καὶ τὴν γλώσσαν τῶν ρητόρων,
κι' ὅλοι λένε τὸν Θανάση:
Αἶντα Μαρκουτσοφόρον.

Ἄς ὑμνήσωμεν, καλέ,
τὸν σωτήρα ναργιλέ
ἀληθοῦς ἐπαναστάτου.

Σὰν σηκῶνῃ τὸ μαρκοῦτσι
ὅλοι τρέμουνε ἔμπροστά του
καὶ τὸ κόβουνε παπουτσί.

Π.— Ἐσὺ κοιλιά, ποῦ γουργουρᾷς
μὲς σ' τοῦ καιροῦ τὰς συμφοράς,
ἄκου τὸ γουργουλίδιον,
ποῦ νομοσχέδια γεννᾷ
καθὼς τὸν ἥλιο φωτεινὰ
σ' τῶν φώτων τὸ κρατίδιον.

Ἐμπρός... ὑμνήσῃ ἐν χαρᾷ
καὶ τοῦτον τὸν γραβάσικο,
γιατὶ μὲ τοῦτον μὴ φορᾷ
ψωμί θὰ τρώμε χάσικο.

Διαδηλώσεις παντοειδεῖς
μὲ ρητορείας περιφραδεῖς.

Ὁ θαυμαστὸς ὁ ναργιλές
δάφνας ὑπόσχεται πολλαῖς,
καὶ σήμερα δαφνοστεφῆς ὡς τρίβεται ἔμπροστά του
κάθε κοιλιά, ποῦ γουργουρᾷ μὲ τὰ γουργουρητά του.

Φ.— Χειμῶν ἐνέσκηψε δορυμὺς
κι' ἐδῶ φωτὸς γιρλάνται...
πᾶμε σ' τὸ Ζάππειο κι' ἐμεῖς
νὰ δοῦμε κουβερνάνταις.

Ὅσον αὐτὸς ὁ ναργιλές καπνίζει, Περικλέτο,
τόσο σ' τὸν ἥλιο ξάπλωνε τῆς δαῖς σου τῆς ἀρίδης,
καὶ πότε πίνε ναργιλέ καὶ πότε τσιγαρέτο,
καὶ δάβαζε τὴν Χαλιμά καὶ τῆς ἐφημερίδες.

Ἡλιος χρυσὸς ἀστράφτει
καὶ κάθε μυγχοχάφτη
τὸν βλέπει ἀδρανῇ.

Πάλι φωτὸς μαγεῖα
μᾶς σπρώχνει σ' τὴν ἀργία
τὴν καθημερινή.

Καθεὶς σὲ λίγο θάχῃ
περίσσευ' ἀπὸ πᾶχῃ,
περίσσευ' ἀπὸ λίπῃ.

Ἐπαγγελίας χάβε,
καὶ ἔχλωνε καὶ ῥάβε
δουλειά νὰ μὴ σοῦ λείπῃ.

Ἄκου καὶ πάλιν ἄσματα
μὲ τόσον γλυκασμόν,
ποῦ ψάλλουν πλεονάσματα
Προϋπολογισμῶν.

Ὅμως ἴσχει καὶ κοπετὸς
καὶ Γκιώνηδες φωνάζουν
πῶς σὲ πλεονάσμα φωτὸς
ἢ φτώχειας πλεονάζουν.

Λάμπουν τριγύρω τὰ βουνά, λάμπουν καὶ τὰ λαγκαθία,
λάμπει καὶ τὸ Ρωμαῖκο μὲ τὰ Ταμεῖα τᾶδεῖα.
Ὁ Φοῖβος ὁ χρυσότοξος τὸ κράτος διοικεῖ
καὶ καταναλίσκει τὸ φῶς ὑπόσαδρον ἀκάτιον,
κι' ἂν λένε πῶς δὲν ἔχομε νὰ βάλωμε βροχί,
τὸ φῶς ἀναβαλλόμεθα καὶ πάλιν ὡς ἱμάτιον.

Νέα σωτήρια συλλαλητήρια.

Π.— Κόσμου βοήνητεληβορίας,
μαρκοῦτσι γουργουρίζει,
ἀναστήλονται Μωρηάς
καὶ Ρούμελη μουγγουρίζει.

Τρέχουν σ' τὸ Βουλευτήριο καμπόσοι χασιμέρηδες
καὶ θέλουν τὸ περισσεύμα νὰ γίγῃ περισσότερο,
τρέχουν μὲ τῆς καρότσας τῶν καὶ τόσοι καροτσέρηδες
καὶ θέλουν ἐπιτήδευμα γὰρ δίνου' ἡλιώτερο,
γιατὶ μὲ ταυτοκλήτητα καὶ μὲ τὰ τραῦμα ἐκεῖνα
ἔχουν κεσάτι δυνατὸ καὶ προμαντεύουν πείνα.

Κάρρα, λαντώ και βίζαβι τρέχουν από ρυτῆρος,
κι' αἰμάν, φωνάζουν, σώσε μας πρὸ καθενὸς σωτῆρος.
Χίλιμι τρίζουν ἄλογα και τρίζουν καμιτσίκια,
κι' αὐτὰ τῶν καρποσέρηδων ὁμολογοῦν τὰ δίκια.

Μόλις ἐκεῖνοι φεύγουνε, και με σιδερικά
σιδηροβιομήχανοι στὸ Παρλαμέντο φθάνουν,
κι' αὐτοὶ μ' ἐπιφωνήματα βοοῦν σπαρακτικά
πὼς διατρέχουν κίνδυνον τῆς πείνας ν' ἀποθάνουν.

Μόλις κι' ἐκεῖνοι φεύγουνε με πόνους και μεράκια
κι' ἀπ' τὸ Μενίδι ροβολοῦν καμπόσα κοντοβοράκια,
και στὸν Θανάση μιὰ και δὴ πηγαίνουν κοῦτσι κοῦτσι,
κι' αὐτὸς τοὺς ὑποδέχεται βαστώντας τὸ μαρκοῦτσι.

Ὅρὲ καλῶς στα τὰ παιδιὰ... τὸ πόδι των πατοῦν
και φόρον οἰνοπνεύματος μεγάλο ἀπαιτοῦν,
μὰ θέλουνε κι' ἀσύδοτα νὰ μείνουνε τὰμπέλια
γιὰ νὰ γεμίζουν με κρασί πιθάκια και βαρέλια.

Κι' αὐτὸς τοὺς εἶπε: στὸ καλὸ και θὰ σὰς γίν' ἡ χάρις,
κι' ἐκεῖνοι τοῦπαν γελαστοὶ
κι' Ἑλληνιστὶ κι' Ἀλβανιστὶ:
μ' αὐτὰ ποῦ λὲς ἐννοιώσαμε τί ναργιλέ φουμάρις.

Οἱ Μενιδιάτες φεύγουνε, κι' ἰδοὺ με κατασρόλαις
πλῆθος μαγεῖρων ἔρχεται, και παίζουν μπασαβιόλαις.
Ἐμπρὸς στὸ Βουλευτήριον βοῶντες συσσωρεύονται,
ἐνῷ δὲ τόσα κατ' αὐτὰς μεγάλα μαγερεύονται,
ἐκεῖνοι τὴν Κυριακή τοῦλάχιστον γυρεύουν
σάν ὅλους ν' ἀναπαύωνται και νὰ μὴ μαγερεύουν.

Κι' ὅποιος μιὰ μέρα δὲν μπορεῖ στὴν πείνα νὰ βαστάξῃ
και τὴν ἄγρια του κοιλιὰ νὰ τὴν καθυποτάξῃ,
αὐτὸς ὡς τρέχῃ με φαγιά νὰ τὴν γεμίξῃ κρύα
σὲ κάθε γαλατάδικο, σὲ κάθε μπυραρία.

Σηκόνονται κι' οἱ Πατρινοὶ στὰ μαῦρα βουτηγμένοι
και θλιβερά τὸ σήμαντρο καθ' Ἐκκλησιᾶς σημαίνει,
κι' ἐμβρόντης ἀπὸ παντοῦ κυτῆς σημαίαις μαύραις
μέσα σὲ χειμωνιάτικαις νὰ κυματίζουν αὔραις.

Βροντοκυτῆματα, φωναῖς,
πολλῆς μαυρίλας μπόραις,
μαυροφοροῦν και Πατριναῖς
σάν νᾶναι Μυροφόραις.

Βαθειὰ μαυρίλα σκέπασε τὴν Πάτρα πέρα πέρα,
και λέει κάθε Πατρινός:
σήμερα μαῦρος οὐρανός,
σήμερα μαύρη μέρα.

Και κάθε ρασοφόρος τῆς, κάθε παπᾶς και διάκος
γιὰ τῆς μεταναστεύσεως τὸ σχέδιο στεγάζει,
μὰ σάν θεὸς ἐκ μηχανῆς ὁ Τριανταφυλλάκος
με δὴ τηλεγραφήματα τὴν Πάτρα κατευνάζει.

Βρυχῶνται κι' οἱ ποτοποιοὶ τὰ μάλα λυσσαλέοι
και πᾶνε και φορτόνονται ντακάπο τοῦ Θανάση,
ποῦ δίχως οἰνοπνεύματος φορολογία λέει
πὼς Τρίτη και Παρασκευὴ γιὰ σίγουρα θὰ χάσῃ.

Τοῦ λὲν παράπονα πολλά,
κι' αὐτὸς τοὺς λέει σιγαλά:
Πινακωτή, Πινακωτή,
ἐλ' ἀπὸ τᾶλλο μου ταῦτί.

Φ.—Τράγοι με βώδια κουτουλοῦν, ἀργιὰ βελάζουν λάγια,
και λὲν οἱ κοῦκοι στὰ βουνὰ κι' ἡ πέριδικες στὰ πλάγια:
Ὁ κύρ Θανάσης μελετᾷ κατὶ καλὸ νὰ κάμῃ,
ὁ κύρ Θανάσης κάθεται μπρὸς σ' ἄριθμῶν ποτάμι,
κι' ὅλο με τοῦτο μάλλωνε και τὸ πετροβολοῦσε
και τέτοια τοῦ μιλοῦσε.

Ποτάμι παραμέρισε νὰ βγῶ στὴν ἄκρη πέρα,
νὰ μὴ μοῦ λὲν πὼς κοπανῶ καθουρδιστὸν ἄερα,
τὰ χόματα στὰ χέρια μου νὰ γίνωνται διαμάντια,
νὰ βρέχω ζάχαρες φτηναῖς, ζάχαρωτὰ και κάντια.

Νὰ με τρομάζουν στὴ Βουλὴ
Κορδόναροι κι' Ἑλθαῖς,
νὰ μὴ φερᾶν πῶς πολὺ
μ' ἀτέλειωταῖς δουλειαῖς.

Ποτάμι παραμέρισε νὰ βγῶ στὴν ἄκρη πέρα,
νὰ μὴ χαθῶ στὸ πέλαγος, νὰ μὴν πνιγῶ στὴν ξέρα,
νὰ ξεφυτρώσουν θησαυροὶ, νὰ ξεφυτρώσουν πόροι,
και νὰ με κουκουλώσουν νομοσχεδίων ὄρη.

Ὅλα τὰ νομοσχέδια μόνος μου νὰ τὰ κάνω,
και κάθε μέρα νὰ κλωσσῶ
τριαντάενα και μισό,
και κατὶ παραπάνω.

Κι' ὅποιος γιὰ τοῦτα ξεφυσᾷ νὰ τοῦ φωνάξω: φύσα,
και νὰ πηδῶ σάν φτερωτὸς κάθε χοντρὸ παλοῦκι,
κι' ἐκείνων τῶν ποτοποιῶν νὰ παύσ' ἡ τόση λύσσα,
ποῦ τυχε τὴν νᾶχουνε και Πρόεδρο Παμπούκη.

Κανένας με παράπονο νὰ μὴ με κυνηγᾷ,
νὰ πέσῃ φτήνεια περισσὴ σὲ πράσα και σὲ μπρόκολα,
και νὰ γεννοῦν κι' οἱ πετεινοὶ τὰ δίκωλα ταῦγά,
τὰ δίκωλα, τὰ τρίκωλα, τὰ διπλοτριπλοκόκωλα.

Χίλοι νὰ σκύβουν ἀπὸ μπρὸς και δὴ χιλιάδες πίσω
και στῶν νομοσχεδίων μου τὰς Ἀλπεῖς νὰ καθίσω,
νὰ λείψουνε τὰ βογγητὰ και κάθε κρυφομίλημα,
με τῆς οικονομίαις μου κανεῖς νὰ μὴν πεινάσῃ,
κι' ὅποταγ τῆς Προποχρονιάς ἐλθῇ τὸ χειροφίλημα
νὰ τρέξουν νὰ φιλήσουνε τὸ χεῖρι τοῦ Θανάση.

Τέτοια μεγάλα μᾶς μιλεῖ, τέτοια καλὰ μᾶς ψάλλει...
Π.—Δέξον λοιπὸν κατ' ὁμοφωνίαν στὸ κλούβιο σου κεφάλι...

Ἡ καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἐγγέλαις.

Τοῦ Γεωργίου Δάκα Σπανθῆρες, δηλαδὴ
ποιηταῖς λαοικαὶ
και πατριωτικαί,
ὅπου τὴν Ἑλπειό του με πᾶν τραγουδεῖ.

Μετάφρασις Ποιητικῆς Ῥωμαίου Ὁρατίου
ὑπὸ τοῦ Νί τοῦ Διβαδᾶ Λατινικῶς ὁστίου.